

РЕШЕНИЕ

№ 2270

гр. София, 26.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Мирослава Керимова

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на
прокурора Попова, като разгледа дело номер **9511** по описа за **2011** година
докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 АПК вр. чл. 63, ал.1 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма]

срещу решение на СРС, НО, 102 състав по НАХД № 2569/2011г. С

решението е потвърдено наказателно постановление №
00174/30.12.2010г. на директора на ТД на НАП - С., с което на касатора е наложена
имуществена санкция в размер на 500 лв. за извършено нарушение на чл. 3, ал.3, т.1, вр.
чл.2, ал.2 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда
за подаване и съхранение на данни от работодателите и осигурителите за осигурените
при тях лица и от самоосигуряващите се лица, във връзка с чл. 5, ал.4, т.1 КСО. Като
касационно основание се сочи нарушение на закона , като в случай приложимата норма
е тази на чл. 355, ал.2 КСО вместо посочената от АНО разпоредба на чл. 355, ал.1 КСО.
Поради това се моли да се отмени решението на СРС и наказателното постановление да
бъде потвърдено.

Ответникът по жалбата - ТД на НАП - С. не изпраща представител и не изразява
становище по жалбата.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни
основания,намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок и от легитимирано за това лице.

Разгледана по същество, е неоснователна.

С обжалваното решение на СРС, НК, 7 състав по НО, 102 състав по НАХД № 2569/2011г. е потвърдено наказателно постановление № 00174/30.12.2010г. на директора на ТД на НАП - С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 500 лв за извършено нарушение на чл. 3, ал.3, т.1 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите и осигурителите за осигурените при тях лица и от самоосигуряващите се лица във връзка с чл. 5, ал.4, т.1 КСО.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

След обсъждане на всички събрани доказателства СРС е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение, като е приел, че ответникът по касация в качеството му на осигурител е следвало да подаде декларация образец 6 за месец октомври в срок до 30.11.2010г., а не както е приел административно - наказващия орган 29.10.2010г., поради което е налице необоснованост на НП, а именно противоречие на неговите фактически обстоятелства с доказателствата по преписката.

Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд, че е налице противоречие във фактическата обстановка, изложена в АУАН и възприетата от административно - наказващия орган в оспорваното НП. Видно от АУАН, посочения като краен срок за подаване на декларация образец № 6 е до 30.11.2010г., докато в НП като дата за подаване на дължимата информация посредством декларация обр.6 е посочен-29.10.2010г. т.е. безспорно е налице несъответствие в описанието на фактическата обстановка в АУАН респ. НП посредством посочване на различни дати на извършване на нарушението, което само по себе си е сериозно нарушение на процедурните правила и неминуемо води до отмяна на атакуваното НП като незаконосъобразно.

Настоящата инстанция обаче намира, че при издаване на наказателното постановление и АУАН са допуснати и други нарушения на ЗАНН по следните съображения:

Актът за установяване на административно нарушение се явява важна предпоставка за издаване на наказателното постановление. Функциите и юридическият ефект на същия могат да се проявят, само ако е редовен. По изключение те се проявяват и ако е допусната несъществена нередовност, съобразно разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН. Настоящата инстанция намира, че в разглеждания случай допуснатите нередовности в акта за установяване на административно нарушение са съществени и не могат да бъдат санирани; те водят до невъзможност да се установи по безспорен начин, както в какво се изразява нарушението, така и неговото извършване. Следва да се има предвид и обстоятелството, че по този начин се нарушава и правото на защита на нарушителя.

Допуснатите нарушения при съставянето на акта за установяване на административно нарушение рефлектират и върху наказателното постановление. Наред с това налице са противоречия между тях. Актът е съставен на юридическото лице [фирма], но при описание на нарушението е посочено, че задължението за подаване на декларация образец 6 по чл. 2, ал.2 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005г. е възникнало за лицето М. А. М., в качеството му на работодател. В наказателното постановление вече изрично е посочено, че задължено лице и нарушител е „М. М. БГ“, БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от М. А. М.. Съдът намира, че не са били налице предпоставките за прилагане чл.53, ал.2 ЗАНН от страна на административно-наказващият орган. При

разминаването между титулната част на АУАН и описанието на нарушението относно неговия извършител, самоличността на последния не е безспорно установена.

Следва да се отбележи още, че видно от АУАН, посочения като краен срок за подаване на декларация образец № 6 е до 30.11.201 Ог., докато в НП като дата за подаване на дължимата информация

посредством декларация обр.6 е посочен- 29.10.2010г. т.е. отново е налице несъответствие в описанието на фактическата обстановка в АУАН респ. НП посредством посочване на различни дати на извършване на нарушението, което само по себе си е сериозно нарушение на процедурните правила и неминуемо води до отмяна на атакуваното НП като незаконосъобразно.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че жалбата на ТД на НАП следва да бъде отхвърлена, обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд София-град, IV -касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.06.2011г. на СРС, НО, 102 състав, постановено по НАХД № 2569/2011 г. РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.